

číslo 99 / březen 2017

CAGLIERO

zpravodaj pro salesiánskou misijní animaci

VĚSTNÍK MISIJNÍHO ODBORU SDB PRO SALESIÁNSKÉ KOMUNITY A PŘÁTELE SALESIÁNSKÝCH MISIÍ

Ve svém misijním provolání loni 8. prosince nám hlavní představený řekl: „Jsou misijní místa kongregace, která už nemůžeme podpořit, protože v některých zemích pěti kontinentů nejsou salesiáni... Myslím hlavně na mladé lidi, kteří na nás čekají v rámci projektu Evropa, na Středním východě, v zemích s muslimskou většinou, na ostrovech Oceánie, v jižním Súdánu, Mongolsku, na Sibiři, v Kambodži a Malajsii, stejně jako na mladé přistěhovalce v Severní a Jižní Americe ... a na mnoha jiných místech!“

Zajímavé. Zdá se, že nasloucháme samotnému Donu Boscovi. Jako bychom ho viděli v jeho kanceláři v patře na Valdoku otáčet globusem kolem dokola při pohledu na všechna místa na světě, kam by chtěl poslat své děti. Mohli bychom vzít každý z těchto národů a celé mise pro mládež a (1) modlit se za ně, (2) vyhledávat informace o nich, (3) a seznámit se s nimi. Tak nás nebude paralyzovat ani lhostejnost ani nevědomost.

„Don Bosco je žije“, Don Ángel nám to opakuje. Je stále živý, zvláště chce udržet při životě misijního ducha v každém ze svých dětí.

Díky... a mějte odvahu!

P. Basañes
P. Guillermo Basañes, SDB
Hlavní rádce pro misie

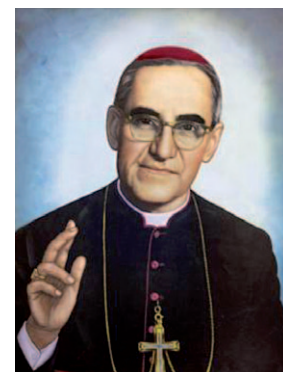
POKOŘIT NÁSILÍ NENÁVISTI SKRZE NÁSILÍ LÁSKY

„Hlas blahoslaveného Óscara Romero dnes zaznívá, aby nám připomenul, že církev je shromážděním kolem svého Pána, je Boží rodinou, v níž nemá dojít k rozdělení. Víra v Ježíše Krista, je-li správně chápána a v konečném důsledku přijata, vytváří společenství, která usilují o mír a solidaritu. To je to, k čemu je povolána církev dnes v Salvadoru, v Americe a na celém světě, aby byla bohatá na milosrdenství a stala se kvasem smíření ve společnosti.“

„Arcibiskup Romero nás zve ke zdravému rozumu a reflexi, k úctě k životu a harmonii. Je nezbytné, abychom se vzdali „násilí meče nenávisti“ a žili „násilím lásky“, která přibila

Krista na kříž a která nás učí překonávat sobectví, tak aby nevládla žádná krutá nerovnost mezi námi“. Uměl je vnímat a zažil na svém vlastním těle „sobectví, která se skrývá v těch, kdo se nechtějí vzdát svého ve prospěch druhých“. S otcovským srdcem měl starost o „chudou většinu“ a usiloval přeměnit „zbraně na srpy pro práci“.

„Nechť ti, kteří považují arcibiskupa Romero za přítele víry, ti, kdo ho vzývají jako ochránce a přímlovce, ti, kteří obdivují jeho vzor, najdou sílu a odvahu vytvářet Boží království a přispívat k spravedlivějšímu a důstojnějšímu sociálnímu řádu.“

papež František

(dopis u příležitosti blahorečení mons. Romero 23. května 2015)

24. března

Umučení blahoslaveného Óscara Romero

DEN PAMÁTKY UMUČENÝCH MISIONÁŘŮ

TRVALÝ „NEKLID“ NASTAVIL MÉ SRDCE NA HLUBINU!

Když jsem se seznámil se salesiány, byla celá kongregace plna misijního zápalu a to nejen kvůli projektu Afrika, ale také proto, že P. Viganò žádal každou provincii, aby si vybrala svoje misijní území. Mnoho salesiánů z mé provincie odešlo do misíí. Mé srdce bylo neklidné, protože i já jsem vnímal vnitřní volání opustit známé břehy a zajet na hlubinu.

Když byla přijata moje misijní žádost, tak se moje prvotní radost rychle obrátila v pochybnosti, když jsem

si uvědomil, že jsem byl přidělen do Papuy-Nové Guineje! „Mohl bych přežít v tak náročném místě?“ Můj strach a úzkost brzy vystřídalo pevné odhodlání dobře se naučit jazyku a kultuře „mého lidu!“ Spolu s dalšími 4 salesiány jsme začali s novou misíí v hlavním městě. Dosud byl Don Bosko v té zemi prakticky neznámý. Průkopnická práce byla náročná. Všechno jsme museli improvizovat. Avšak byly to roky plné iniciativy, nadšení a radosti. Po vysvěcení jsem se vrátil zpět k této činnosti. Tehdy jsme pracovali na formaci našich místních laických spolupracovníků. Začal jsem s první skupinou salesiánských spolupracovníků a ADMA. Viděl jsem doslova před očima, jak salesiánské charisma zapouští své kořeny.

Pak mě jednoho dne místní provinciál informoval, že biskupská konference si mě žádá za ředitele národního liturgicko-katechetického ústavu. Zpočátku jsem odmítal toto pro mě zcela nové pole. Nebyl jsem si jistý, že bych chtěl pokračovat v horizontu, který mně byl znám!

A byl jsem opět neklidný. Chtěl jsem se dostat nad rámec obav, které ve mně kvasily! Při zpětném ohlédnutí jsem si uvědomil, že doprovázení evangelizace ve 23 diecézích ve mně rozšířilo církevní a misijní obzory!

Později, když jsem pracoval na diplomové práci v Římě, z ničeho nic jsem obdržel výzvu od hlavního rádce pro misie, abych pracoval v misijním odboru na generalátu. Tentokrát jsem byl hodně ustaraný. Ale také jsem si uvědomil, že Pán mě zve ven z pevnosti mé mysli, abych se

naučil v něj důvěřovat a znovu se vydat. Přijal jsem to až po trýznivém rozlišování. Teď jsem vděčný za celosvětový pohled na kongregaci po setkávání se s misionáři v 5 kontinentech a často v obtížných situacích. Pak jsem se začal připravovat na ukončení své služby v misijním odboru.

Jednoho rána si mě hlavní představený zavolal do své kanceláře a požádal mě, abych se stal představeným v nové viceprovincii Papua Nová Guinea a Šalamounovy ostrovy. Zatímco mi vysvětloval svoji volbu, moje mysl byla zahalena otázkami a pochybnostmi. Ale také jsem slyšel vnitřní hlas, který mně šeptal, abych se odvážil a znovu se vydal!

Z tohoto důvodu pro mě znamená být misionářem, žít v neustálém stavu neklidu, vždy připraven odvážit se k nepravděpodobnému a tak se naučit důvěřovat Pánu, který nás neustále zve, abychom nastavili své srdce na hlubinu!

P. Alfred Maravilla SDB

Filipínek, misionář v Papui-Nové Guineji

SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI

(P. Pierluigi Cameroni, SDB – generální postulátor pro svatořečení)

Ctihodný **José Vandor** (1909-1979), **maďarský misionář na Kubě** věnoval vždy náležitou pozornost vzdělávání mladých učňů, zejména těch pocházejících z chudých rodin, pro které neváhal žádat o pomoc: „Toto učiliště má za účel technickou a praktickou přípravu učňů. Naši učňové jsou většinou děti z rolnických a průměrných rodin a je mezi nimi značný počet sirotků“.

SALESIÁNSKÝ MISIJNÍ ÚMYSL

Za salesiány na Středním východě

Aby salesiáni byli i nadále znamením víry a naděje u pronásledovaných křesťanů na Středním východě.

Salesiáni jsou nadále přítomni v citlivých místech konfliktů, jako je Sýrie, Súdán, Tunisko, Egypt, Palestina, Írán, Izrael, Turecko a Libanon. Přestože jde o místa se starobylými a hlubokými křesťanskými kořeny, jsou zde učedníci Kristovi považováni za cizince. Salesiáni prostřednictvím svého poslání pedagogů a svědků Kristových usilují, aby diskriminovaní a pronásledovaní křesťané v islámském prostředí vnímali náklonnost, solidaritu, společenství a víru univerzální církve.